

— Загы Загынахмы! пришушиж и самъ погребачтъ, като ся услужваше.

Гърменіята ся приповторихж. А на тѣзи гърменія отлворахж силно тупаніята на сърдцата на погребача и на женж му.

— Тука близу ся гърми. Слушай, слушай!

— Какво ли става? Да ли извѣстіе даватъ! Може да сж видѣли какво направихмы!

— Ама какъ и отъ дѣ ще видятъ?

— Ами че на ли имахмы фенерь?

— Хж! наистинж.

— Тѣ ще да сж видѣли ношѣж фенерьтъ и сж влѣзли въ сумѣніе!

— Ами сега какво да правимъ?

— Да си стоимъ тукъ че каквото стане да става.

И чакахж да ги уловятъ тѣзи които мыслѣхж тѣ да ги пречакватъ

А какво бѣ станало?

Това ный ще расскажемъ сега.

На онзи часъ когато мрътъиѣтъ излѣзе изъ гробѣтъ и ся изгуби въ мракѣтъ, излѣзълъ изъ оградѣтъ на гробищата и връхлѣтълъ на десетъ души не познати, които бѣхж насаждали задъ мръморныѣ татѣкъ паметниці, та дѣлѣхж по между си пары.

Тѣ бѣхж вълхвы, т. е. крадцы, Дѣляхж си не малкж плѣчкж който бѣхж ударили отъ нѣйдѣ.

А когато си дѣляхж плѣчкжтъ, прѣдъ единѣж крадечкы фенерь прибуленъ съ черъ вълненъ платъ, една сѣнка ся възсправи прѣдъ тѣхъ.

Вълхмыѣ ся твърдѣ смутихж и прѣпнихж да бѣгѣтъ едны на самъ другы на тамъ, като нилцы изъ гнѣздо набарани внезапно отъ пѣтникъ рѣянъ безцѣлно.

— Помощъ! извика сѣнката.